

ret nu straks og alle paa engang. Hvis det gaar an at lægge saa meget beslag paa danske læsers opmærksomhed, vilde jeg gjerne faa lov at forklare mit standpunkt, som er noget forskjelligt fra andre norske kvindesagskvinder.

I de fjorten aar. Kvindestemmeretsforeningen har bestaaet, har vi kvinder aar efter aar bragt ind for Stortinget fordring paa at faa stemmeret *paa samme betingelser som for mænd*. Lige til ifjor vilde dette forslag si, at norske kvinder, saaledes som mændene har gjort, *skridtvis* skulde naa frem til politisk myndighed. Deri ligger ingen fare. Lag efter lag af kvinder vilde paa den maade opdrages til at føle sit ansvar og sine pligter som borgere. De interesseløse og uforstandige kvinder, som slap ind til valgurnen, vilde være i minoritet og vilde ligesom deres aandsfæller blandt de mandlige vælgere, ikke kunne gjøre synderlig skade.

Men saa skete ifjor noget, som med et slag forandrede vort forhold. Almindelig stemmeret for mænd gik igjennem. Og da begyndte uenigheden i kvindernes leir om, hvilken fremgangsmaade vi nu skulde følge. Enkelte mente, at vi kun skulde bli ved at fremsætte fordringen: stemmeret for kvinder paa samme betingelser som for mænd, — hvilket altsaa nu vilde si almindelig stemmeret for kvinder ogsaa. Det var retfærdighed, vi vilde ha, og retfærdighed er det, at kvinderne i samfundet stilles lige med mændene. Dertil svarte andre: Vel er det vort endelige maal, at alle norske kvinder engang skal erkjendes som borgere ligesaa vel som alle norske mænd. Men Stortinget gir ikke alle kvinder paa engang stemmeret. Vi faar da bøje os for nødvendigheden og fremsætte fordringer, der er saa smaa og beskedne, at de kan ha udsigt til at gaa igjennem. Kan vi først skaffe om det saa var bare 10 kvinder stemmeret, saa vil det andet efterhaanden komme af sig selv.

Saaledes gik det til, at vi fik to stemmeretsforeninger med de besværlige navne: Kvindestemmeretsforeningen og Landskvindestemmeretsforeningen.

Kvindestemmeretsforeningen finder sig altsaa i, at kvinderne kun portionsvis naa frem til stemmeret; men foreningen finder det ikke retfærdigt. Hvis almindelig stemmeret blev tilbudt kvinderne imorgen, vilde K. S. F. ligesom Lands K. S. F. med glæde ta imod den og finde, at Stortinget kun havde gjort sin pligt.

Det er heri, jeg ikke kan være enig. Det antal kvinder, som forlanger stemmeret, er saa lidet, sammenlignet med den store masse, som ved indførelsen af almindelig stemmeret vilde komme frem til valgurnen, at der ikke er nogen mening